

Sygn. akt I C 48/24

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 czerwca 2024r.

Sąd Rejonowy w Piszcu I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: sędzia Anna Gajewska

Protokolant: sekretarz sądowy Agnieszka Zuzga

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 12 czerwca 2024r.

sprawy z powództwa A. L.

przeciwko M. M. (1)

o zapłatę

o r z e k a

I. Oddała powództwo.

II. Zasądza od powoda A. L. na rzecz pozwanej M. M. (1) kwotę 3 617,00 zł (trzy tysiące sześćset siedemnaście złotych 0/100) tytułem zwrotu kosztów postępowania wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi za czas od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty.

Sygn. akt I C 48/24

UZASADNIENIE

A. L. wytoczył powództwo przeciwko M. M. (1) o zapłatę na jego rzecz kwoty 12 000 złotych wraz z odsetkami ustawowymi do dnia zapłaty oraz kosztami ubocznymi 60 złotych za przesyłkę i upomnienia.

W uzasadnieniu pozwu pozwany wskazał, że w dniu 2 marca 2021 roku pomiędzy powodem a pozwaną została zawarta umowa pożyczki na kwotę 12 000 złotych. Pożyczka miała zostać zwrócona w czerwcu 2021 roku, ale zwrot nie nastąpił.

Pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości.

W uzasadnieniu odpowiedzi na pozew pozwana wskazała, że strony umówiły się, że pożyczka zostanie zwrócona do dnia 31 marca 2021 roku, toteż pozwana w dniu 30 marca 2021 roku udała się wraz z siostrą M. U. do miejsca zamieszkania powoda i oddała pożyczoną kwotę. Strony między sobą umówiły się na tzw. procent – prowizję od udzielonej pożyczki. Pozwana zwróciła pożyczoną kwotę oraz dodatkowo 3000 złotych tytułem prowizji – łącznie 15 000 złotych. Powód pokwitował odbiór gotówki na egzemplarzu umowy pożyczki należącej do pozwanej. Strony umówiły się, że powód spali w piecu obie umowy i na tym sprawa zostanie ostatecznie zakończona.

W ocenie pozwanej powód chce wyłudzić kwotę 12 000 złotych, którą pozwana spłaciła powodowi wraz z prowizją w wysokości 3000 złotych w dniu 30 marca 2021 roku.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 2 marca 2021 roku w P. pomiędzy A. L., a M. M. (1) została zawarta umowa pożyczki pieniężnej w kwocie 12 000 złotych. M. M. (1) zobowiązała się do zwrotu pożyczonej kwoty do dnia 31 marca 2021 roku. Ponadto, strony umowy umówiły się, że M. M. (1) zapłaci prowizję za udzieloną pożyczkę w kwocie 3 000 złotych.

(niekwestionowane, dowód: umowa pożyczki k. 6-6v)

Pismem z 3 lipca 2023 roku A. L. wezwał M. M. (1) do zwrotu pożyczki w wysokości 12 000 złotych.

Pismem z dnia 1 lutego 2024 roku A. L. wypowiedział umowę pożyczki z dnia 2 marca 2021 roku i jednocześnie wezwał M. M. (1) do zwrotu pożyczki w terminie trzech dni. Korespondencja nie została odebrana.

(dowód: wezwanie do zapłaty k. 7, wypowiedzenie umowy k. 8, zwrot korespondencji k. 9-12)

W dniu 30 marca 2021 roku M. M. (1) oddała A. L. pożyczone pieniądze wraz z umówioną prowizją. Pieniądze oddała w miejscu zamieszkania A. L.. A. L. pokwitował odbiór pieniędzy na egzemplarzu umowy należącym do M. M. (1), a następnie zostawił go, aby rozpaść nim w piecu.

(dowód: odpowiedź na wezwanie do odebrania gotówki k. 27-28v, zeznania świadka e-protokół z 17.04.2024r. [00:16:43], [00:17:22][00:23:08] k. 50-50v, zeznania świadka M. U. e-protokół z 17.04.2024r. [00:32:08], [00:33:09], [00:34:21], [00:37:06], [00:38:48], [00:43:39] k. 50v-51, zeznania pozwanej M. M. (1) e-protokół z 12.06.2024r. [00:31:19], [00:33:27] k. 61v-62)

Sąd zważył, co następuje:

Żądania powoda nie można było uznać za zasadne.

Powód swoje żądanie opierał na twierdzeniu, że pozwana nie spłaciła swojego zobowiązania wynikającego z umowy z dnia 2 marca 2021 roku. Okoliczności co do zawarcia wymienionej umowy były bezsporne.

Zgodnie z treścią art. 6 k.c., ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Tak więc w niniejszej sprawie na powodzie spoczywał obowiązek udowodnienia faktów uzasadniających jego roszczenie, a ponadto w myśl art. 232 k.p.c., ciążył na nim obowiązek wskazywania dowodów, z których wywodził skutki prawne.

Powód, poza umową pożyczki, która była niekwestionowana, przedłożył również wezwanie do zapłaty oraz wypowiedzenie umowy pożyczki.

Tymczasem z materiału dowodowego zgromadzonego w niniejszej sprawie wynika, że pozwana M. M. (1) spłaciła pożyczkę wraz z umówioną prowizją w dniu 30 marca 2021 roku. Świadczą o tym zeznania świadków przesłuchanych w sprawie, a także treść pisma sporządzonego przez powoda z dnia 12 grudnia 2022 roku, w którego treści przyznał, że pozwana zwróciła mu kwotę 12 000 złotych. Sąd uznał za niewiarygodne tłumaczenia powoda, że w emocjach zapomniał dopisać słowo „nie” w treści wymienionego pisma. W ocenie Sądu, takie tłumaczenia powoda są jedynie przyjętą przez niego taktyką, na potrzeby niniejszego procesu. Nadto, należy zauważyć, że gdyby dodać słowo „nie” do owego oświadczenia powoda, treść tego kluczowego zdania przestałaby mieć logiczne brzmienie.

W związku z tym, iż roszczenie powoda zostało zaspokojone przez pozwaną w całości, co w istocie zostało przyznane przez samego powoda na piśmie, Sąd powództwo oddalił.

Mając na uwadze wynik procesu, w oparciu o przepis § 2 pkt 5) rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz art. 98 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony, Sąd zasądził od powoda na rzecz pozwanej kwotę 3 617 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, na które składają się koszty zastępstwa procesowego oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa.